

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla dr.Hollósi István ügyvéd által képviselt felperesnek dr.Szlávnits László ügyvéd által képviselt alperes ellen 149.083.342 forint és járulécai megfizetése iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Győrött, 2009.évi július hó 3.napján 18.P.20.002/2008/31.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 32.sorszám, az alperes részéről 33.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a 81.581.800 (nyolvanegymillió-ötszáznyolcvanegyezer-nyolcszáz) Ft tőkét és járulékait meghaladó részében a felperes keresetét elutasítja.

A peres felek viselik a fellebbezési eljárásban felmerült saját költségeiket.

Köteles a felperes a Magyar Államnak az illetékügyben eljáró adóhatóság külön felhívására megfizetni 900.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, 30 napon belül fizessen meg a felperesnek 81.581.800 forintot és ezen összeg után 2005.október 21.napjától a kifizetés napjáig járó kamatokat. Ezt meghaladóan a felperest 414.000 forint, míg az alperest 486.000 forint feljegyzett illeték megfizetésére kötelezte azzal, hogy a felek viselik a perrel kapcsolatban felmerült költségeiket.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy 2004.június 16.napján a perben nem álló "A" mint hitelező, valamint az adós, és a felperes mint fedezetet nyújtó és kezes kölcsönszerződést kötöttek.

A kölcsönszerződés biztosítékaként a felperes készfizető kezességet vállalt az alperes tartozásáért, valamint jelzálogjogot és vételi jogot biztosított a **Helység 1** belterületénhrsz alatt felvett tulajdonát képező ingatlanra.

A 2004.június 16. napján kötött vételi jogi megállapodást a felperes és a hitelező "A" többször - legutóbb 2005.október 14. napján - módosították, melynek eredményeként a vevő a vételi jogot 2006.február 20. napjáig volt jogosult gyakorolni. Mivel az alperes a kölcsönszerződésben foglaltaknak nem tett eleget, a hitelező "A" 2005.október 20. napján vételi jogával élve megszerezte a felperesi ingatlan tulajdonjogát, melynek könyv szerinti értéke a tulajdonszerzés időpontjában 81.582.000 forint volt.

Az elsőfokú bíróság bizonyítottan látta, hogy a felperes az alperesi tartozáshoz biztosítékot adott és az alapul szolgáló hiteltartozást nem fizette meg. Rámutatott, hogy erre tekintettel az alperes az ingatlannak a felperesi könyvelésben feltüntetett értékével tartozik a felperesnek.

Az ítélet indokolása szerint a felperes keresetét nem találta alaposnak további 124.500.000 forint tőketartozás vonatkozásában. A 110.000.000 forintos kölcsönszerződés kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy annak létrejöttét a felperes a perben nem bizonyította. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes által csatolt 2004.július 1-i dátummal ellátott hitelszerződés másolat aggályos. Egyrészt azért, mert a szerződés eredeti példánya nem lelhető fel, másrészt pedig azért, mert annak második oldalára kerültek a szerződő felek aláírásai és a dátum, így az a Pp.196.§./1/ bekezdése értelmében teljes bizonyító erejű magánokiratnak nem tekinthető, de még okiratnak sem minősül. Rámutatott, hogy az aláírások nem a szerződéses rendelkezéseket követik. Megítélése szerint a felperes által csatolt pénztárbizonylatok sem igazolják a 110.000.000 forintos kölcsönnyújtást, mert azokon csupán az a megnevezés szerepel, hogy „hitelnyújtás szerződés szerint” és ez bármilyen szerződéshez kapcsolódhat. Az elsőfokú bíróság a pénztárbizonylatokat aggályosnak tartotta arra tekintettel is, hogy azokon sem pénztárosi sem utalványozói aláírás nem szerepelt, így kétséges, hogy ezeket az összegeket a felperes kifizette volna, illetőleg azokat az alperes felvette. A felperes által hivatkozott könyvelési kartonok, zárómérleg, alperes által készített vagyonmérleg az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyancsak nem teszik bizonyítottá a felperesi kereseti kérelmet a 110.000.000 forintos kölcsön vonatkozásában. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a felek által hivatkozott APEH határozatban szereplő alperesi fellebbezés sem tartalmaz elismerést ezzel kapcsolatban.

A 14.500.000 forint megfizetésére irányuló kereseti kérelemmel kapcsolatban a bíróság azt állapította meg, hogy az annak alapjául szolgáló kölcsönszerződés létét a felperes ugyancsak nem bizonyította. Utalt arra, hogy ezzel kapcsolatban a felperesnek nem csak azt kellett igazolnia, hogy a keresetben megjelölt összegre nézve kölcsönszerződés jött létre a felek között, hanem azt is, hogy az abban meghatározott összeget az alperes átvette.

A kölcsön tényleges folyósítását azonban a szerződés szövege nem támasztja alá, és a felperesi főkönyvi karton sem bizonyítja ennek megtörténtét.

Utalt arra, hogy a 110.000.000 forintos, illetőleg a 14.500.000 forintos követelésekkel kapcsolatban az APEH másodfokú határozata is azt tartalmazza, a felperes csak részben rendelkezik hiteles bizonylatokkal.

Az alperes beszámítási kifogását az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak. A megyei bíróság álláspontja szerint az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperesnek a **"E" Bank** felé fennálló tartozásához az alperes bankgaranciát nyújtott, amelyet utóbb a pénzügyintézet lehívott és az alperes nem bizonyította az általa hivatkozott 400.000.000 forintos tagi kölcsön létét sem. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a felperes felszámolás alatt áll. Az alperes hitelezői igényt vele szemben nem terjesztett elő, így az 1991.évi XLIX.tv. (Cstv.) 28.§./1/ bekezdés, valamint /2/ bekezdés f/pontja 37.§./1/-/3/ bekezdései és 38.§./3/ bekezdése alapján az alperesnek nincs lehetősége a peres eljárásban beszámítási kifogás előterjesztésére.

A perköltségről a Pp.81.§./1/ bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy az ítélet tábla a kereseti kérelmeknek teljes körűen adjon helyt. Sérelmezte, hogy a kölcsönszerződések tekintetében az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet nem rendelkezik teljes körűen a kereseti kérelemről és annak tájékoztató része is hibás azzal kapcsolatban, hogy a peres felek milyen esetben kérhetik a másodfokú eljárásban tárgyalás tartását.

A 110.000.000 forintos szerződéssel kapcsolatban előadta, hogy álláspontja szerint az arról készült szerződést a bizonyítékok köréből kirekeszteni nem lehet. Kifejtette, hogy a rendelkezésre álló további bizonyítékok teljes egészében megerősítik a 2004.július 1-i szerződésben foglaltakat. Utalt arra, hogy nincs olyan jogszabályi előírás, amely a kiadási pénztárbizonylat esetében további aláírások létét követelné meg, ezt meghaladóan hivatkozott arra, hogy a pénztárbizonylatok pontosan megjelölik a kifizetés jogcímét is. Támadta az elsőfokú ítéletet azzal kapcsolatban, hogy a könyvelési karton, főkönyvi kivonat, zárómérleg a felperesi követelés alaposágát támasztja alá, hasonlóképpen, mint az alperes által készített alperesi nyilatkozatként értékelendő vagyonszármazékos mérleg. Hivatkozott az alperes által csatolt másodfokú adóhatósági határozatra, melynek indokolása álláspontja szerint szintén arra utal, hogy a kereseti kérelemben megjelölt kölcsönöket a felperes ténylegesen folyósította is az alperesnek.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes is fellebbezést terjesztett elő, amelyben elsődlegesen a kereseti kérelem teljes körű elutasítását kérte, másodlagosan pedig az őt marasztaló ítéleti rendelkezés vonatkozásában hatályon kívül helyezését indítványozta.

Előadta, hogy a 81.581.800 forint megfizetésére irányuló kereseti kérelem vonatkozásában az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp.3.§./3/ és /4/ bekezdéseibe ütköző módon nem teljes körű részletességgel tárta fel.

A másodfokú eljárásban iratokat csatolt, amelyek álláspontja szerint azt támasztják alá, hogy a perben nem álló "A"-ral nem az alperes, hanem a hitelnyújtás időpontjában 90 %-ban az alperes tulajdonát képező felperesi cég szerződött. Előadta, hogy az általa a másodfokú eljárásban csatolt okiratok alátámasztják azt a védekezést, mely szerint az alperes által nyújtott tagi kölcsönök révén a felperes tartozik az alperesnek 400.142.209 forinttal. Hivatkozott arra is, hogy a peres felek az egymással szemben fennálló követeléseiket nettósítani kívánták és az ezzel kapcsolatban tett felperesi nyilatkozat indította az alperest arra, hogy a felperes ellen folyó felszámolási eljárásában hitelezőként ne lépjen fel. A nettósításra vonatkozó megállapodásra tanúként kérte kihallgatni "B", "C" és "D"-t. Sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárásban a megyei bíróság az alperes indítványát elutasította a "E" Bank ismételt megkeresése iránt az alperes által nyújtott bankgaranciával kapcsolatban. Indítványozta, hogy az ítélet tábla ismételten keresse meg a hitelintézetet.

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetésekkel az ítélet tábla túlnyomó részt egyetért.

Az elsőfokú ítélet rendelkező része formálisan valóban nem tartalmaz megállapítást a felperes 224.500.000 forint tőke és járulékai megfizetésére irányuló kereseti kérelemmel kapcsolatban, az ítélet indokolásából azonban egyértelműen megállapítható, hogy az erre irányuló kereseti kérelmet a megyei bíróság elutasította. Ekként az ítélet tábla az elsőfokú ítélet rendelkező részét ezzel pontosította. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a fellebbezésre vonatkozó tájékoztatása nem megfelelő. A Pp.256/A.§./2/ bekezdése szerint a fél a Pp.256/A.§. /1/ bekezdés b/-d/ pontjaiban foglaltakra irányuló fellebbezésben kérheti tárgyalás tartását. Az elsőfokú bíróság ítélete arról tájékoztatja a peres feleket, hogy a Pp.256/A.§./1/ bekezdés b/-c/-d/pontjaiban írt esetekben a másodfokú eljárásban is kérhetik tárgyalás tartását. E tájékoztatás a jogszabály szövegének teljes mértékben megfelel.

A 2004.július 1. napján kelt 110.000.000 forintról szóló kölcsönszerződéssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az nem minősül okiratnak. Az okirat fogalmát a Pp. nem határozza meg.

Általában szűkebb értelemben véve okirat mindaz a tárgy, amely szokásos írásjelekkel megörökített emberi gondolatot tartalmaz. E definíciónak a felperes által csatolt szerződés megfelel. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a 2004.július 1.napján kelt okirat bizonyító erejét: a Pp.196.§./1/ bekezdése alapján az nem minősül teljes bizonyító erejű magánokiratnak, így csak egyszerű okiratként értékelendő.

Tévesen hivatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy a kiadási pénztárbizonylatokkal kapcsolatban nincs olyan jogszabályi előírás, amely további aláírások létét követelné meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ugyan részletesen nem fejtette ki, de a 2000.évi C.tv. a számvitelről (Számv.tv.) 166.§./2/ bekezdése szerint a számviteli bizonylat - így a pénztárbizonylat is - adatainak alakilag és tartalmilag hitelesnek, megbízhatónak és helytállónak kell lennie. A bizonylat szerkesztésekor a világosság elvét szem előtt kell tartani. A Számv.tv. 167.§./1/ bekezdése úgy rendelkezik, hogy a könyvviteli elszámolást közvetlenül alátámasztó bizonylat általános alakja és tartalmi kellékei közé tartozik a gazdasági műveletet elrendelő személy, vagy szervezet megjelölése, az utalványozó és a rendelkezés végrehajtását igazoló személy, valamint a szervezettől függően az ellenőr aláírása; a készletmozgások bizonylatain és a pénzkezelési bizonylatokon az átvevő, az ellennyugtákon a befizető aláírása (Számv.tv.167.§./1/ bekezdés c./pont). A számviteli törvény ezen előírásai a törvény hatályba lépése óta nem változtak, így a kiadási pénztárbizonylatnak tartalmaznia kell a kifizetés keltét, a sorszámot és a bizonylatszámot, a kedvezményezett nevét, a kifizetendő összeget számmal és betűvel, a kifizetés jogcímének rövid megjelölését, és a felvevő aláírása mellett a kiállító és az utalványozó aláírását is. E követelményeknek pedig a felperes által csatolt pénztárbizonylatok nem tesznek eleget.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes által csatolt könyvelési katon és főkönyvi kivonat, zárómérleg, illetőleg az alperes által készített zárómérleg nem bizonyítja a felperes kereseti követelését. E körben a fellebbezés nem tartalmaz olyan új előadást, amely kellő alappal szolgálhatna az elsőfokú ítélet megváltoztatására. Az ítélet tábla rámutat, hogy a felperesi fellebbezésben hivatkozott, az

elsőfokú eljárásban 20. sorszám alatt csatolt felperesi vagyonmérleg adatai ellentétben állnak a felperesi fellebbezés 1. pontjában írtakkal. Helytállóan hivatkozott ugyanis a felperes arra, hogy a kölcsönszerződés konszenzuál szerződés, ehhez képest azonban a vagyonmérleg a pénztárbizonylatok szerinti négy különböző időpontban egyenként 27.500.000 forintra szóló hitelszerződést tüntet fel, míg a felperes előadása szerint a kölcsönszerződés egyetlen alkalommal 110.000.000 forintra kötött.

Az alperes fellebbezése sem alapos, tekintettel arra, hogy a Pp.235.§./1/ bekezdése alapján a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Eerre tekintettel a fellebbezéshez csatolt, az alperes által hivatkozott további okirati bizonyítékok a másodfokú eljárásban figyelembe nem vehetők. Ez alól kivételt képez az adóhatóság újabb másodfokú, a fellebbezési eljárásban a Pp.249.§./1/ bekezdés szerinti részbizonyítás keretében beszerzett határozata. Ennek beszerzését az indokolta, hogy mind az elsőfokú ítéleti indokolás, mind a peres felek fellebbezése érintette a korábbi elsőfokú és másodfokú határozatot, mely az elsőfokú határozatot hatályon kívül helyezte és a megismételt eljárásban újabb - jogerős - határozat született. Ezzel kapcsolatban azonban az ítélőtábla rámutat arra, hogy a Pp.4.§./1/ bekezdése szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.

Figyelemmel arra, hogy az adóhatóság másodfokú határozatának több megállapítását a jelen fellebbezésben támadott elsőfokú ítéletre alapítja az ítélőtábla a másodfokú adóhatósági határozatot nem tekintette olyan okirati bizonyítéknak, amely kétséget kizáróan alátámasztaná a fellebbezési érveléseket.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását annyiban pontosítja, hogy a biztosítéki célú vételi jogra tekintettel a 81.581.800 forint megfizetésére az alperes a Ptk.259.§./1/ bekezdése alapján köteles.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából mellőzi az ítélőtábla az alperes által hivatkozott bankgarancia létevel kapcsolatos megállapításokat. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott ugyanis arra, hogy a Cstv.38.§./3/ bekezdése alapján az alperes beszámítási kifogást csak akkor terjeszthet elő a felszámolás alatt álló felperessel szemben, ha a Cstv.3.§./1/ bekezdés c/pontja szerinti hitelezőnek minősül. Tekintettel arra, hogy az alperes saját előadása szerint sem jelentette be igényét a felszámolási eljárásban, így a beszámítási kifogás előterjesztésére nem jogosult. Ezért nincs jelentősége annak, hogy a beszámítási kifogásban érvényesíteni kívánt igény egyébként megilleti-e az alperest. Ugyanígy nincs jelentősége annak sem - figyelemmel az alperesi fellebbezésben foglaltakra - hogy az alperest milyen megfontolások vezették akkor, amikor úgy döntött a felszámolási eljárásba nem fog hitelezőként bejelentkezni.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy mind a felperes, mind az alperes fellebbezése sikertelen volt, a fellebbező felek a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.81.§./1/ bekezdése alapján viselik a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket.

Az alperes a fellebbezési illetéket leróta, míg a felperes azt a Pp.81.§./1/ bekezdés, valamint a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13. és 14.§-a alapján köteles az állam javára felhívásra megfizetni.

Győr, 2010. évi szeptember hó 9. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr.Lezsák József sk.
bíró